

ОСНОВНІ НАПРЯМИ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА САДІВНИЦТВА

***ТАРАН Н.В., АСПИРАНТ*,
ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сучасний стан даної галузі, незважаючи на позитивні зміни, має ряд несприятливих факторів, які стримують його розвиток. До несприятливих факторів, який стримує сталий розвиток садівництва можна віднести:

- ринкові, макроекономічні;
- фінансово-економічні;
- управлінські.

З країн ближнього і далекого зарубіжжя завозиться і реалізується посадковий матеріал не відповідає національним стандартам. Сорти плодкових культур в більшості випадків не адаптовані до природно-кліматичних умов, сильно страждають від тривалих посух і суворих зим, уражаються хворобами або шкідниками, сприяють накопиченню вірусних і фітоплазменних захворювань. Господарствам необхідно приділяти увагу забезпеченню населення високоякісними плодами власного виробництва в достатній кількості і за доступними цінами. Сталий розвиток садівництва ґрунтується на загальних макропідходах і на диференційованих по регіонах стратегіях інтегрованого розвитку агропромислового комплексу таких, як планування регіонального розвитку, створення потенціалу планування та децентралізація, функціональна інтеграція, реалізація заходів з регіонального розвитку, планування землекористування, створення і забезпечення прав доступу до землі, управління ресурсами[3]. На практиці окремі проекти сталого розвитку садівництва мають свої особливості, оскільки аналіз кожної конкретної ситуації дає специфічну комбінацію різних заходів і елементів проекту. Індикатори сталого розвитку, з одного боку, повинні давати кількісну характеристику досягнення цілей сталого розвитку, а з іншого боку, повинні використовуватися для узагальненого визначення та уточнення ключових аспектів стійкості. Система критеріїв і показників сталого розвитку садівництва дозволить отримувати об'єктивні відомості про стан розвитку організацій займаються садівництвом, що відбуваються в них зміни, оцінювати стійкість функціонування їх різних сфер і виявляти закономірності

* Науковий керівник – Орел В.М., д.е.н., доцент, професор кафедри

розвитку. В системі сталого розвитку садівництва слід приділити увагу питанням управління закладкою садів і технологічних особливостях нових посадок. Ситуація, що склалася в країні в галузі садівництва характеризується відсутністю політики щодо вітчизняних виробників плодової продукції з боку держави, і навпаки, всебічною заохоченням і збільшенням ввезення імпортової продукції садівництва.

Зміни, що відбуваються в садівництві, функціонування його в умовах формування ринкових відносин, висувають до господарств нові, підвищені вимоги. В першу чергу - організаційні основи, питання яких вирішує держава, тим більше що в світі є приклади раціональної організації садівництва з явною державною підтримкою. Таким чином, в сучасних умовах головною метою сталого розвитку садівництва може бути:

- виявлення найбільш перспективних напрямків;
- формування умов сталого розвитку галузі в перспективі на майбутнє (з використанням прогнозування);
- розробка і здійснення комплексу заходів щодо підвищення ефективності виробництва плодової продукції на основі використання інновацій[2].

Забезпечення сталого розвитку підприємства є найважливішою метою його керівництва. Оцінка ступеня стійкості може бути дана тільки при використанні «комплексних» методів, що включають як кількісний аналіз економічних показників, так і якісну оцінку слабо формалізованих параметрів.

Для сталого розвитку підприємства має важливе значення також оцінка загрози банкрутства, своєчасне його запобігання і в комплексі з цим, облік особливості дії економічних механізмів.

Повинна здійснюватися не тільки за рахунок кількісного нарощування ресурсів, але, перш за все, на основі їх раціонального використання; лише в цьому випадку виробництво буде рости більш швидкими темпами, ніж витрати. До основних напрямів інтенсифікації садівництва відносяться: створення високопродуктивних насаджень плодкових культур на основі малогабаритних крон плодкових дерев з використанням вегетативно розмножуються слаборослих підщеп, це дозволяє розмістити на тій же площі в кілька разів більше дерев в порівнянні зі звичайною посадкою вдосконалення породно-сортового складу насаджень, впровадження у виробництво урожайних, стійких до основних хвороб і шкідників сортів більш широке застосування зрошення і добрив; максимально можлива механізація обробітку плодкових і ягідних культур, перш за все таких трудомістких виробничих процесів, як збирання врожаю і

обрізка дерев реконструкція існуючих садів і ягідників. Головний напрямок розвитку садівництва – створення високопродуктивних інтенсивних садів.

Література.

1. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: [Підручник] / В.Г. Андрійчук. – [2-ге вид., доп. і перероблене]. – К. : КНЕУ, 2002. – 624 с.
2. Бурляй О.Л. Сучасний стан розвитку садівництва в Україні / О.Л. Бурляй, А.П. Бурляй А.О. Харенко. – Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва. – 2013. – Вип. 82. – С. 249-259.
3. Волоська В.В. Ефективність виробничої діяльності фермерських господарств / В.В. Волоська // Агроінком. – 2010. – № 11-12. – С. 37-42.
4. Дієсперов В.С. Економіка сільськогосподарської праці / В.С. Дієсперов. – К. : ІАЕ УААН, - 2004. – 486 с.
5. Сучасні технології у садівництві та виноградарстві [Електронний ресурс]. – Режим доступу до док. : <http://www.lol.org.ua>.

ВПЛИВ ФАКТОРІВ НА ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНА

ТАРАНОВА В., СТУДЕНТКА,*

*ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА*

Для країни виробництво зерна – традиційна галузь. Її розвиток визначає не тільки доступність хлібобулочних виробів, але і ефективність тваринництва. Доходи від реалізації зерна формують більшу частину прибутку сільськогосподарських виробників.

В основі економічного прогресу суспільства лежить підвищення ефективності виробництва. Економічна ефективність показує результати виробничо-фінансової діяльності підприємств. Вищим критерієм ефективності є повне задоволення суспільних та особистих потреб при найбільш раціональному використанні наявних ресурсів.

Оцінюючи економічну ефективність культур, часто перевага надається найбільш урожайним культурам, з меншими затратами. Керівник підприємства зацікавлений в пошуку нових шляхів підвищення ефективності об'ємів виробництва та реалізації продукції,

* Науковий керівник – Краля В.Г., ст. викладач